

Към глава II

1. У. Еко. Семиотика и философия на езика. С., 1993, с. 51. В съчинението си „Трактат по обща семиотика“ (С., 1993, с. 166) Еко определя **абдукцията** още като „предполагане на едно общо семиотично правило“, смятайки че тя „участва във всеки тип декодиране“.

2. През 1942 г. се появява изследването на **Милко Ралчев** „Яворов“. Изключим ли Бележките на **М. Неделчев** към „П. К. Яворов. Събрани съчинения“ (С., Т. I, 1978), никъде другаде в останалите изследвания върху Яворовата поезия не се среща каквото и да било позоваване на тази своеобразна монография. Подобен факт, с оглед на идеята за противостоящото „криво огледало“, предлагащо уродлив, донякъде травестиен образ на възвишеното, а в случая на митологизираното от и чрез прочита, е съвсем лесно обясним. Авторът формулира целта на своето изследване така: „да отдели истинския поет от неистинския“. Амбицията на всяка цена да се дистанцира собствената рецепция, с претенцията за по-голямата ѝ адекватност в сравнение с другите, сходни спрямо Яворовата поезия, рецепции, винаги изолира „кривото огледало“ от общия спекулативен спектър. Загубило чрез отстранеността си своята апострофираща стойност, „кривото огледало“ се оказва и несъществуващо, невъзможно, немислимо.

Изследването на М. Ралчев тенденциозно е насочено срещу митологизирането на Яворовата поезия: дискредитирайки утвърдените представи, то търси пътища за обосноваване на мнимата или реална художествена стойност. С изненада открихме, че, издирвайки „системата означителни правила“ в поезията на Яворов, на свой ред бяхме длъжни да предизвикваме, да настояваме за разрыв с митологизирането и перифразирането на Яворовата поезия.

3. Съвременният метафизичен прочит на Яворовата поезия е още по-усложнен от едно раздвоение – между намерението да „разбере“ текста и афиширането на вероятно неразбиране. Пристъпвайки към такава сложна езикова материя, каквато е Яворовият текст, той напълно естествено се доком-